

STEPHEN KING

ως RICHARD BACHMAN

• Ο ΑΤΡΩΤΟΣ •

Μετάφραση:
Μαριάννα Τζιαντζή

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

**...Μείον 100
και η αντίστροφη μέτρηση ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...**

Η ΣΙΛΑ ΔΙΑΒΑΖΕ την ένδειξη του θερμομέτρου μέσα στο άσπρο φως που έμπαινε από το παράθυρο. Πιο πέρα, μες στο ψιλόβροχο, οι άλλες πολυκατοικίες της Συνεργατικής Πόλης υψώνονταν σαν γκρίζοι πυργίσκοι φυλακών. Πιο κάτω, στον φωταγωγό, κουρελιασμένα ρούχα ανέμιζαν στα μπουγαδόσκοινα. Αρουραίοι και καλοθρεμμένα αδέσποτα γατιά περιφέρονταν μες στα σκουπίδια.

Έριξε μια ματιά στον άντρα της. Καθόταν στο τραπέζι και κοίταζε σαν απολιθωμένος τη Φρι-Βι. Εδώ και μερικές βδομάδες δεν έκανε άλλη δουλειά. Είχε γίνει άλλος άνθρωπος. Εκείνος τη σιχαινόταν τη Φρι-Βι, πάντοτε την απεχθανόταν. Κάθε διαμέρισμα του Συγκροτήματος είχε, εννοείται, μία συσκευή –αυτό απαιτούσε ο νόμος– αλλά, παρ' όλα αυτά, είχες τη δυνατότητα να την κλείσεις χωρίς να διαπράξεις παρανομία. Για έξι ψήφους λοιπόν το «Σχέδιο Διατάγματος Περί Υποχρεωτικής Τηλεθέασης του 2021» δεν είχε συγκεντρώσει την απαιτούμενη πλειοψηφία των δύο τρίτων. Κανονικά δεν έβλεπαν Φρι-Βι. Αλλά από τότε που αρρώστησε η Κάθι, εκείνος παρακολουθούσε συστηματικά τα Τηλεπαιχνίδια που μοίραζαν χοντρά λεφτά. Κι αυτό τη φόβιζε, έμοιαζε με κακό οινών.

Πίσω από το επίμονο τσιριχτό του σύντομου δελτίου ειδήσεων που διέκοπτε κάθε μισή ώρα τα Τηλεπαιχνίδια, ακουγόταν το βραχνό κλάμα της Κάθι ακάθεκτο.

«Πώς πάει;» ρώτησε ο Ρίτσαρντς.

«Όχι και τόσο χάλια».

«Μη με κοροϊδεύεις».

«Ο πυρετός ανέβηκε στους σαράντα».

Ο άντρας της κατέβασε με ορμή και τις δυο γροθιές του πάνω στο τραπέζι. Ένα πλαστικό πιάτο αναπήδησε κι έπεσε με θόρυβο κάτω.

«Θα φέρουμε γιατρό. Μη στενοχωριέσαι. Άκου να δεις...» Η Σίλα άρχισε να φλυαρεί σπασμωδικά για να του αποσπάσει την προσοχή· εκείνος της είχε γυρίσει την πλάτη κι έβλεπε ξανά Φρι-Βι. Το δελτίο ειδήσεων είχε τελειώσει και το παιχνίδι είχε αρχίσει πάλι. Φυσικά, δεν ήταν απ' τα μεγάλα παιχνίδια· απλώς μια καθημερινή εκπομπή, μικρού προϋπολογισμού, με τίτλο «Ο Τροχός των Δολαρίων». Μπορούσαν να παίξουν μόνο όσοι έπασχαν από κάποιο χρόνιο καρδιακό, νεφρικό ή πνευμονικό νόσημα και, μερικές φορές, εμφανιζόταν και κάποιος σακάτης, φιγούρα αστεία στην όλη εκδήλωση. Για κάθε λεπτό που ο παίκτης κατάφερνε να παραμείνει πάνω στον τροχό (συζητώντας σε ρυθμό πολυβόλου με τον παρουσιαστή), κέρδιζε δέκα δολάρια. Κάθε δύο λεπτά ο παρουσιαστής έκανε μια Δωρο-Ερώτηση ανάλογα με την κατηγορία του διαγωνιζόμενου (ο τωρινός, ένας καρδιοπαθής από το Χάκενσακ, ήταν ειδικός στην αμερικανική ιστορία) αξίας πενήντα δολαρίων. Αν η καρδιά του ζαλισμένου και λαχανιασμένου παίκτη έκανε περίεργα ακροβατικά άλματα στο στήθος του κι εκείνος δεν προλάβαινε ν' απαντήσει, αφαιρούνταν πενήντα δολάρια από τα κέρδη του και ο τροχός θα γύριζε πιο γρήγορα.

«Θα τα καταφέρουμε, Μπεν. Αλήθεια, θα τα καταφέρουμε. Θα δεις που...»

«Τι θα κάνεις;» Την κοίταξε με ύφος σκληρό. «Θα βρεις κανέναν κομπογιαννίτη; Τέρμα οι μαλακίες, Σίλα. Το παιδί χρειάζεται κανονικό γιατρό. Όχι πια άλλες ποντικομαμές με βρόμικα χέρια και χνότα που μυρίζουν ούισκι. Σύγχρονα πράγματα. Θα βρω κάποιον τρόπο».

Διέσχισε το δωμάτιο, με το υπνωτισμένο βλέμμα του καρφωμένο στη Φρι-Βι, που ήταν τοποθετημένη σε μια βάση βιδωμένη στον ξεφλουδισμένο τοίχο πάνω από τον νεροχύτη. Ξεκρέμασε το φτηνό τζιν μπουφάν του και το φόρεσε με νευρικές κινήσεις.

«Όχι! Όχι, δεν... δεν θα σ' το επιτρέψω. Δεν θα πας στο...»

«Γιατί όχι; Στη χειρότερη περίπτωση, θα εισπράξεις μερικά δολαριάκια σαν απροστάτευτη μητέρα. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, πρέπει να τη γλιτώσεις».

Ποτέ δεν υπήρξε ωραία γυναίκα, και όλα αυτά τα χρόνια που ο άντρας της είχε μείνει χωρίς δουλειά η Σίλα είχε γίνει πετσί και κόκαλο, όμως αυτή τη στιγμή φαινόταν όμορφη, αγέρωχη. «Δεν το δέχομαι. Καλύτερα να πουλήσω μισοτιμής τον κώλο μου στον υπάλληλο της κυβέρνησης όταν θα 'ρθει στην πόρτα μου και να τον ξαποστείλω κι αυτόν και τα σκατολεφτά του. Να εισπράξω εγώ την επικήρυξη για τον άντρα μου;»

Εκείνος στράφηκε προς το μέρος της, βαρύς και ασήκωτος, σφίγγοντας μέσα του κάτι που τον έκανε ξεχωριστό, ένα «κάτι» αδιόρατο που δεν είχε διαφύγει της προσοχής του αμείλικτου Δικτύου. Ήταν ένας δεινόσαυρος της σύγχρονης εποχής. Όχι κανένας θηριώδης δεινόσαυρος, αλλά, παρ' όλα αυτά, ένας αναχρονισμός, κάτι που προκαλούσε αμηχανία. Ίσως να ήταν

κι επικίνδυνος. Τα μεγάλα σύννεφα αρχίζουν να δημιουργούνται από μικρά, συμπακνωμένα σταγονίδια.

Έδειξε προς την κρεβατοκάμαρα. «Τη φαντάζεσαι να καταλήξει σ' έναν ανώνυμο τάφο στο νεκροταφείο των απόρων; Μπορείς να το αντέξεις;»

Το μόνο επιχείρημα που απέμενε στη Σίλα ήταν μια ασαφής θλίψη. Το πρόσωπό της ράγισε και ξέσπασε σε κλάματα.

«Μπεν, αυτό είναι που θέλουμε, γι' ανθρώπους σαν κι εμάς, σαν κι εσένα...»

«Μπορεί και να μ' απορρίψουν», της είπε ανοίγοντας την πόρτα. «Ίσως να μην έχω τα προσόντα που θέλουν».

«Αν πας τώρα, θα σε σκοτώσουν. Κι εγώ θα είμαι εδώ και θα βλέπω. Θέλεις να βλέπω να σε σφάζουν και να έχω το μωρό στο διπλανό δωμάτιο;» μουρμούρισε μέσα από τους λυγμούς της.

«Θέλω να ζήσει η κόρη μας». Προσπάθησε να κλείσει την πόρτα, αλλά εκείνη είχε ήδη παρεμβάλει το σώμα της, κρατώντας τη μισάνοιχτη.

«Φίλησέ με πριν φύγεις».

Τη φίλησε. Στο βάθος, στον διάδρομο, η κυρία Τζένερ άνοιξε την πόρτα της και κρυφοκοίταξε. Η βαριά, γαργαλιστική μυρωδιά του κορνμπίφ και του λάχανου χτύπησε τα ρουθούνια τους. Η κυρία Τζένερ την είχε βολέψει – δούλευε στο φαρμακείο της γειτονιάς και το μάτι της έκοβε από μακριά τους κατόχους παράνομης ταυτότητας.

«Θα τα πάρεις τα λεφτά. Έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Ρίτσαρντς. «Δεν φαντάζομαι να κάνεις καμιά βλακεία...»

«Θα τα πάρω», του ψιθύρισε. «Το ξέρεις ότι θα τα πάρω».

Την έσφιξε αδέξια και μετά γύρισε βιαστικά, χωρίς καθόλου χάρη, και κατέβηκε τρέχοντας την κακοφωτισμένη σκάλα με την απότομη κλίση.

Εκείνη στεκόταν στο κατώφλι, οι βουβοί λυγμοί τράνταζαν το κορμί της, μέχρι που άκουσε τον κρότο της εξώπορτας, πέντε πατώματα πιο κάτω. Και τότε έφερε την ποδιά της στο πρόσωπό της, πάντα κρατώντας στο χέρι της το θερμομέτρο με το οποίο είχε πάρει τη θερμοκρασία του μωρού.

Η κυρία Τζένερ τη ζύγωσε αθόρυβα και άγγιξε την άκρη της ποδιάς της.

«Χρυσή μου», ψιθύρισε, «άμα έρθουν τα λεφτά, μπορώ να σου βρω πενικιλίνη απ' τη μαύρη αγορά... σε πολύ καλή τιμή... αρίστης ποιότητας...»

«Φύγε από κοντά μου!» ούρλιαξε η Σίλα.

Η κυρία Τζένερ μαζεύτηκε. Το επάνω χείλος της υψώθηκε αυτόματα, αποκαλύπτοντας τα μαυρισμένα, κολοβωμένα δόντια της. «Εγώ να βοηθήσω θέλω», μουρμούρισε και γύρισε βιαστικά στην κάμαρά της.

Το κλάμα της Κάθι, που ακουγόταν πίσω από το λεπτό πλαστικό χώρισμα, συνεχιζόταν. Η Φρι-Βι της κυρίας Τζένερ έπαιζε στη διαπασών. Ο παίκτης στον *Τροχό των Δολαρίων* είχε μόλις χάσει μία Δωρο-Ερώτηση και ταυτόχρονα είχε πάθει καρδιακή προσβολή. Τώρα τον απομάκρυναν πάνω σ' ένα πλαστικό φορείο. Το κοινό χειροκροτούσε.

Καθώς το επάνω χείλος της ανεβοκατέβαινε με ακρίβεια μετρονόμου, η κυρία Τζένερ έγραψε «Σίλα Ρίτσαρντς» στο σημειωματάριό της. «Θα τα ξαναπούμε», μονολόγησε. «Θα τα ξαναπούμε, ψηλομύτα μου».

Έκλεισε απότομα το σημειωματάριο και κάθισε αναπαυτικά για να παρακολουθήσει το επόμενο Τηλεπαιχνίδι.

...Μείον 099
και η αντίστροφη μέτρηση ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Μέχρι ο Ρίτσαρντς να βγει στον δρόμο, το ψιλόβροχο είχε εξελιχθεί σε κανονική βροχή. Απέναντι, το μεγάλο θερμόμετρο με το σύνθημα «Καπνίστε Ντόκα για Παραισθησιογόνο Χαβαλέ» έδειχνε 10 βαθμούς. (*Η Τέλεια Θερμοκρασία για να Φτιαχτείτε με Ντόκα. Ανεβείτε στον Έβδομο Ουρανό της Απόλαυσης!*) Αυτό σήμαινε ότι η θερμοκρασία στο διαμέρισμα θα ήταν, το πολύ, 15 βαθμοί. Η Κάθι ψηνόταν στον πυρετό.

Ένας αρουραίος διέσχισε με το πάσο του την άσφαλτο που ήταν σκασμένη και φουσκωμένη εδώ κι εκεί. Απέναντι ήταν εγκαταλειμμένο το παμπάλαιο, σκουριασμένο κουφάρι ενός Hamber μοντέλο 2013. Οι πιτσιρικάδες της γειτονιάς το είχαν απογυμνώσει εντελώς, είχαν ξηλώσει ακόμα και τα ρουλεμάν των τροχών και το υποπλαίσιο όπου στηριζόταν ο κινητήρας, αλλά οι αστυνομικοί δεν είχαν μπει στον κόπο να το απομακρύνουν. Τώρα πια οι αστυνομικοί σπάνια περνούσαν το Κανάλι. Η Συνεργατική Πόλη ήταν μια λαβυρινθώδης ποντικοφωλιά, γεμάτη πάρκινγκ χωρίς αυτοκίνητα, κλειστά μαγαζιά, ερειπωμένες, πολυώροφες πολυκατοικίες και τσιμεντοστρωμένες αλάνες. Εδώ ίσχυε ο νόμος των συμμοριών με τις μοτοσικλέτες και όλη αυτή η φιλολογία περί της ατρόμητης αστυνομίας της Νότιας Πόλης ήταν φούμαρα. Οι δρόμοι ήταν έρημοι σαν στοιχειωμένοι. Αν έβγαινες έξω, έπρεπε είτε να πάρεις το λεωφορείο που κινούνταν χρησιμοποιώντας πεπιεσμένο αέριο είτε να κρατάς ένα αναισθητικό σπρέι.

Περπατούσε γρήγορα, χωρίς να κοιτάζει γύρω του, χωρίς να σκέφτεται. Ο πηχτός αέρας βρομούσε θειάφι. Τέσσερις μοτοσικλετιστές πέρασαν με τις θορυβώδεις μηχανές τους και κά-

ποιος εξακόντισε ένα ακανόνιστο κομμάτι ασφάλτου προς το μέρος του. Ο Ρίτσαρντς έσκυψε με άνεση για να το αποφύγει. Δύο λεωφορεία τον προσπέρασαν, χαστουκίζοντάς τον με ριπές καυτού αέρα, αλλά δεν τους έκανε σήμα να σταματήσουν. Το βδομαδιατικό επίδομα ανεργίας των είκοσι (Παλιών) Δολαρίων είχε εξανημιστεί. Δεν υπήρχαν λεφτά για ναύλα. Φαντάστηκε πως οι περιπλανώμενοι κακοποιοί θα μάντευαν τη φτώχεια του και την κακομοιριά του και δεν θα τον ενοχλούσαν. Πράγματι, κανένας τελικά δεν τον ενόχλησε.

Πολύροφα κτίρια, συγκροτήματα φτηνών πολυκατοικιών, συρματοπλέγματα, πάρκινγκ που φιλοξενούσαν μόνο λεηλατημένα, σαραβαλιασμένα αυτοκίνητα, βωμολοχίες γραμμένες με κιμωλία στο πεζοδρόμιο, που τώρα έσβηναν μες στη βροχή. Σπασμένα τζάμια στα παράθυρα, αρουραίοι, μουσκεμένες σακούλες σκουπιδιών, πεταμένες στα πεζοδρόμια και στα ρείθρα του δρόμου. Γκράφιτι γραμμένα βιαστικά πάνω σε γκρίζους, ξεφλουδισμένους τοίχους: ΟΙ ΑΣΠΡΟΥΛΙΑΡΗΔΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΑΛΑΚΕΣ. ΟΙ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΦΟΥΜΑΡΟΥΝΕ ΝΤΟΚΑ. Η ΜΑΝΑ ΣΟΥ ΓΑΜΙΕΤΑΙ. ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ ΤΟ ΑΓΓΟΥΡΙ ΣΟΥ. ΤΟΜΙ, ΕΙΣΑΙ ΚΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ. Ο ΧΙΤΛΕΡ ΗΤΑΝ ΜΑΓΚΑΣ. ΜΑΙΡΗ. ΣΙΝΤ. ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΚΙΤΡΙΝΙΑΡΗΔΕΣ. Οι παλιές λάμπες νατρίου της «G.A.» είχαν γίνει στόχος βανδάλων, που τις σημάδευαν με πέτρες και σπασμένες πλάκες πεζοδρομίου. Κανένα συνεργείο δεν θα τις αντικαθιστούσε, αφού οι τεχνικοί πληρώνονταν με Νέα Δολάρια. Όλοι οι τεχνικοί μένουν στην Επάνω Πόλη, μωρό μου. Στην Επάνω Πόλη είναι κουλ. Εδώ επικρατεί άκρα του τάφου σιωπή. Οι μόνοι ήχοι που ακούγονται είναι το σφύριγμα των λεωφορειών και τα βήματα του Ρίτσαρντς. Αυτό το πεδίο μάχης ζωντανεύει τη νύχτα. Τη μέρα είναι μια γκρίζα, σιωπηλή έρημος όπου κανείς δεν σαλεύει παρά μόνο τα γατιά, οι αρουραίοι και τα πα-

χιά, άσπρα σκουλήκια που σέρνονται μες στα σκουπίδια. Η μόνη μυρωδιά είναι αυτή της σήψης, η μυρωδιά του σωτήριου έτους 2025. Τα καλώδια της Φρι-Βι είναι θαμμένα κάτω από τους δρόμους και μόνο ένας ηλίθιος ή ένας επαναστάτης θα τολμούσε να τα καταστρέψει. Η Φρι-Βι είναι η πρώτη ύλη των ονείρων, το άλας της ζωής. Το Skag στοιχίζει δώδεκα Παλιά Δολάρια το σακουλάκι, τα χαπάκια Frisco Push φτάνουν είκοσι δολάρια το ένα, αλλά η Φρι-Βι σε φτιάχνει τζάμπα. Πιο πέρα, στην απέναντι όχθη του Καναλιού, η ονειρομηχανή λειτουργεί είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο... αλλά δουλεύει μόνο με Νέα Δολάρια, τα οποία διαθέτουν όσοι έχουν δουλειά. Υπάρχουν άλλα τέσσερα εκατομμύρια άνθρωποι σαν τον Ρίτσαρντς, σχεδόν όλοι τους άνεργοι, που κατοικούν στη νότια πλευρά του Καναλιού, στη Συνεργατική Πόλη.

Ο Ρίτσαρντς είχε περπατήσει περίπου τρία μίλια. Οι κάβες και τα καπνοπωλεία, ασφαλισμένες με βαριές σιδερένιες αμπάρες και βιτρίνες προστατευμένες με κάγκελα, άρχισαν να ξεφουτρώνουν σαν μανιτάρια. Ύστερα αντίκρισε τους κινηματογράφους-τσοντάδικα (*24 Απίθανες Ανωμαλίες Για Όλα τα Γούστα!*), τα ενεχυροδανειστήρια, τις ιδιωτικές τράπεζες αίματος. Σε κάθε γωνιά έβλεπε μηχανόβιους καθισμένους στις μηχανές τους, ενώ οι γόπες από μαριχουάνα σχημάτιζαν βουναλάκια στην άκρη του δρόμου. Μάλιστα, οι Πλούσιοι Καπνίζουν Ντόκα.

Τώρα έβλεπε καθαρά τους ουρανοξύστες να υψώνονται μέχρι τα σύννεφα. Το ψηλότερο κτίριο ήταν το «Μέγαρο των Τηλεπαιχνιδιών του Δικτύου», με εκατό ορόφους. Οι μισοί ορόφοι κρύβονταν πίσω από τα σύννεφα και την αιθαλομίχλη. Με το βλέμμα καρφωμένο στο πανύψηλο κτίριο, περπάτησε άλλο ένα μίλι περίπου. Εδώ υπήρχαν πολυτελείς κινηματογράφοι και καπνοπωλεία χωρίς προστατευτικά κιγκλιδώματα (απ' έξω στέκονταν

ιδιωτικοί αστυνομικοί, με τα ηλεκτρικά κλομπ να κρέμονται προκλητικά από τις ζώνες τους, αγρυπνούσαν). Σε κάθε γωνία υπήρχε κι ένας αστυνομικός. Το Λαϊκό Πάρκο με το Σιντριβάνι: είσοδος 75 σεντς. Καλοντυμένες μητέρες καμάρωναν τα παιδιά τους που έπαιζαν χαρούμενα στο αστρογκαζόν, πίσω από το συρματοπλεγμα. Δύο αστυνομικοί στέκονταν στις δυο πλευρές της πύλης. Μια φευγαλέα, μίζερη ματιά στο σιντριβάνι.

Διέσχισε το Κανάλι.

Καθώς ζύγωνε στο «Μέγαρο των Τηλεπαιχνιδιών», το κτίριο έμοιαζε να ψηλώνει, να αποκτά μια εξωπραγματική διάσταση. Απρόσωπες σειρές από παράθυρα, στιλπνή, διακοσμητική λιθοδομή. Οι αστυνομικοί δεν τον άφηναν από τα μάτια τους, έτοιμοι να τον διώξουν ή και να τον συλλάβουν μόλις επιχειρούσε να κοντοσταθεί και να χαζέψει. Μόνο ένα πράγμα μπορούσε να κάνει στην Επάνω Πόλη ένας άντρας με γκρίζο παντελόνι, φτηνιάρικο κούρεμα και βουλιαγμένα μάτια: να παίξει σε κάποιο Τηλεπαιχνίδι.

Οι εξετάσεις άρχιζαν το μεσημέρι και όταν ο Μπεν Ρίτσαρντς πήγε και στάθηκε στο τέλος της ουράς, βρισκόταν σχεδόν στη σκιά του «Μεγάλου των Τηλεπαιχνιδιών». Ωστόσο το κτίριο απείχε ακόμα εννέα τετράγωνα, σχεδόν ένα μίλι. Η ουρά αναπτυσσόταν μπροστά του σαν ατέλειωτο φίδι. Σύντομα μαζεύτηκαν και άλλοι πίσω του. Οι αστυνομικοί τούς επιτηρούσαν, με τα χέρια στη λαβή των περιστρώφων ή των κλομπ. Χαμογελούσαν – απρόσωπα, περιφρονητικά χαμόγελα.

«Αυτός ο τύπος δεν σου φαίνεται λίγο βλαμμένος, Φρανκ; Εμένα μου φαίνεται ότι του την έχει βαρέσει!»

«Ο μαλάκας κει κάτω με ρώτησε αν υπάρχει εδώ κοντά τουαλέτα. Άκου θράσος!»

«Τα καθίκια, είναι ικανά να...»

«Να σκοτώσουν τη μάνα τους για...»

«Βρομάνε σαν να 'χουν να πλυθούν από...»

«Όλοι αυτοί οι αλήτες θέλουν ένα γερό...»

Με τα κεφάλια σκυμμένα για να προφυλαχτούν από τη βροχή, οι υποψήφιοι αργοσάλευαν περιμένοντας. Σε λίγο η ουρά άρχισε να κινείται.

...Μείον 098

και η αντίστροφη μέτρηση ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Ήταν περασμένες τέσσερις, όταν ο Ρίτσαρντς έφτασε επιτέλους στον κεντρικό πάγκο. Από κει τον οδήγησαν στο Γκισέ 9. Η γυναίκα πίσω από τη θυρίδα φαινόταν κουρασμένη, σκληρή και απρόσωπη. Τον κοίταξε σαν να ήταν αόρατος.

«Όνομα και επώνυμο».

«Μπέντζαμιν Στιούαρτ Ρίτσαρντς».

Τα δάχτυλά της σφυροκόπησαν το πληκτρολόγιο. Κλακ-κλακ-κλακ.

«Ηλικία, ύψος, βάρος».

«Είκοσι οχτώ, ένα ογδόντα έξι, ογδόντα πέντε».

Κλακ-κλακ-κλακ.

«Δείκτης ευφυΐας στο τεστ Γουέσλερ, αν το γνωρίζεις, και ηλικία εξέτασης».

«Εκατόν είκοσι έξι. Στα δεκατέσσερα».

Η τεράστια αίθουσα θύμιζε μαυσωλείο όπου αντηχούσαν οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις. Κάποιοι, που τους οδηγούσαν προς την έξοδο, θρηνούσαν. Άλλους τους πετούσαν έξω. Βραχνές φωνές διαμαρτυρίας. Ένα δυο ουρλιαχτά. Κι ερωτήσεις. Ατέλειωτες ερωτήσεις.

«Τελευταία σχολή φοίτησης;»

«Σχολή Χειρωνακτικών Επαγγελματιών».

«Αποφοίτησες;»

«Όχι».

«Έτη φοίτησης και ηλικία διακοπής σπουδών».

«Δύο χρόνια. Δεκάξι».

«Αιτία διακοπής σπουδών».

«Παντρεύτηκα».

Κλακ-κλακ-κλακ.

«Όνομα και ηλικία της συζύγου, αν ζει».

«Σίλα Κάθριν Ρίτσαρντς, είκοσι έξι».

«Ονόματα και ηλικίες παιδιών, αν υπάρχουν».

«Κάθριν Σάρα Ρίτσαρντς, δεκαοχτώ μηνών».

Κλακ-κλακ-κλακ.

«Μια τελευταία ερώτηση, κύριε. Μην μπεις στον κόπο να πεις ψέματα, θα το ανακαλύψουν στην ιατρική εξέταση και θα σε κόψουν εκεί. Έχεις πάρει ποτέ ηρωίνη ή το συνθετικό αμφιταμινούχο παραισθησιογόνο “Sun Francisco Push”;»

«Όχι».

Κλακ.

Μια πλαστικοποιημένη κάρτα πετάχτηκε από το μηχάνημα και η χειρίστρια του την έδωσε.

«Μην τη χάσεις. Αν τη χάσεις, πρέπει ν’ αρχίσεις την άλλη βδομάδα απ’ την αρχή». Τώρα τον κοιτούσε σαν πλάσμα με σάρκα και οστά, ζωντανό οργανισμό, βλέποντας για πρώτη φορά το πρόσωπο, τα οργισμένα μάτια του, το ψηλόλιγνο σώμα. Δεν ήταν κι άσχημος. Τουλάχιστον είχε λίγη φαιά ουσία. Καλοί δείκτες.

Του πήρε απότομα την κάρτα και μ’ έναν διακορευτή τρύπησε την επάνω δεξιά γωνία, που απέκτησε ένα παράξενο οδοντωτό περίγραμμα.

**«ΑΥΡΙΟ ΤΟ
ΜΕΣΗΜΕΡΙ
ΞΕΚΙΝΑ ΤΟ
ΚΥΝΗΓΗΤΟ.
ΘΥΜΗΘΕΙΤΕ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ
ΤΟΥ!»**

Ο Μπεν Ρίτσαρντς είναι απελπισμένος. Χωρίς δουλειά, χωρίς λεφτά, χωρίς διέξοδο – και με μια μικρή κόρη που χρειάζεται επειγόντως ιατρική περίθαλψη–, δεν του απομένει άλλη επιλογή: Πρέπει να στραφεί στο μοναδικό ενδεχόμενο να πλουτίσει σ' αυτή τη δυστοπική Αμερική του άμεσου μέλλοντος. Να συμμετάσχει στα ακραία τηλεοπτικά προγράμματα του κυβερνητικά εγκεκριμένου Δικτύου.

Ο Μπεν επιλέγεται τελικά να συμμετάσχει στο πιο μεγάλο και επικίνδυνο ριάλιτι: *The Running Man*. Μια ανελέητη, τριανταήμερη μάχη επιβίωσης, όπου ο διαγωνιζόμενος είναι δημόσιος εχθρός νούμερο ένα και καταδιώκεται από μια ελίτ ομάδα εκτελεστών, αποφασισμένη να τον σκοτώσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα – μπροστά στα μάτια ενός τηλεοπτικού κοινού που διψάει για αίμα.

Το έπαθλο; Ένα δισεκατομμύριο δολάρια – αν καταφέρει να επιζήσει για έναν μήνα. Κανένας δεν έχει αντέξει περισσότερο από οχτώ μέρες.

Αλλά η απόγνωση μπορεί να οδηγήσει έναν άνθρωπο να κάνει πράγματα που ποτέ δεν πίστευε ότι θα μπορούσε.

Και ο Μπεν Ρίτσαρντς είναι αποφασισμένος να τα παίξει όλα για όλα – σε αυτό το ακραίο παιχνίδι ζωής και θανάτου...

